SYNOVÉ JIDÁŠOVI.

Z FRANCOUZSKÉHO

od

Ponsona du Terrail

(Roman tento počal vycházeti číslem 22. tohoto ročníku. Máme něco čísel od počátku románu v zásobě a noví páni odběratelé mohou čísla ta obdržeti budouli si toho přáti.)

Díl I.

Oddělení první.

(Pokračování 6.)

"Nikoliv ráno, ale hned," odvětil sir Archibald. "Na konci této třídy jest širé pole; u poslední svítilny postavíme se na deset kroků od sebe; mám své bambitky zde s sebou..."

Raymond pravil nyní s příměskem ironie: "nabídnutí to jest lákavé a zajisté původní, nemohu ho však přece přijmouti."

"A proč ne?"

"Poněvadž mám ještě této noci co řiditi."

"Ach — výmluva!" řekl sir Archibald.

"Milý barone," pravil Raymond klidně, "učinil jste mi důvěrné sdělení, odpovím vám podobnou důvěrností se své strany."

"Jsem dychtiv."

"Milujete Aléu, abyste si v ní vychoval maîtresu, já však chci ji za choť pojmouti."

"Opravdu?" pravil posměšně Angličan.

"Aby muž některý Aléu miloval, mám za to, že by musel míti miliony," opakoval Raymond. "Já však jsem tři čtvrti svého podílu po otci již zabil."

"Vy se tedy odříkáte Aléy?"

"Nikoli, neboť jdu právě velikému jmění vstříc?"

"V ulici Clignancourt?" připojil ironicky Angličan.

"Ještě dále v širém poli."

"Blázníte?"

"U prostřed v poli jest zcela pustý dům," pravil Raymond. "Tento dům má při sobě dvůr a ve dvoře studnici..."

"Nuže?"

"Na dně této studně leží jmění, které hledám."

"Nyní mi dovolte abych podotknul, že jste pozbyl rozumu."

"Jen strpení!" pravil Raymond. "Potřebuji se jen přes kraj ohlubně nahnouti a hvízdnouti, ihned se mi odpoví z dola; na to uchopím se lana a sestoupím ve vědru dolů. — Chcete jíti se mnou?"

"Jsou lidé na dně této studně?"

"Lidé, jichž jsem posud nikdy neviděl, a kteří mne nikdy neviděli, kteří mne však přece očekávají, aby mi odevzdali poklad můj. A protož, ku předu! pojďte se mnou!"

"Jdu," řekl Angličan. "Je to zvláštní dost, abych vás pro to nechal ještě hodinu žít."

Oba se dali nyní na cestu.

II.

"Máme nyní čas k hovoru, sir Archibalde," pravil Raymond. "Ulice Clignancourt je dlouhá, a teprvé daleko v poli jest onen dům, kam jdeme."

Sir Archibald neodpovídal hned. Kráčel po boku Raymondově rychlými nestejnými kroky v před a časem zableskla z jeho malého sivého oka, které se pod silně klenutým obočím skrývalo, elektrická jiskra.

Náhle se zastavil.

"Skutečně," pravil, "nenávisť moje k vám vzrůstá každou minutou."

"Opravdu?"—posmíval se Raymond.

"A kdyby nezdržovala mne zvědavost, myslím, na mou čest, že bych vám vehnal kulku do hlavy."

Raymond pokrčil ramenoma.

"Jak často jste viděl Aléu?"

"Jen jednou; ale toto jednou postačilo, že ji budu až do smrti vášnivě milovat!"

"Nevíte tedy, kdo jest ona a odkud přichází?"

"Nevím ničeho."

"Já tím méně," odpověděl Raymond.

Tato slova účinkovala jako konev studené vody, vylitá na hlavu šílencovu.

"Nejsem naladěn k žertování, Raymonde!"

"Já také ne," odvětil mladý muž, "a přísahám vám, že mluvím čirou pravdu."

"A přece vidím vás již po čtrnácte dní všude po boku jejím?"

"To je pravda."

"Celá Paříž tvrdí, že ji milujete..."

"Až k smrti..."

"A že jste od ní milován..."

"Nevím o tom ničeho."

Sir Archibald ohmatával v kapse rukojetě svých bambitek.

"Vyslovte se tedy, chcete-li, abych neztratil trpělivosti."

"Chcete tomu?"

"Zajisté. Zavraždíte-li vás, musím přece dříve věděti, jak to počíti, abych se dostal k ní."

Raymond odpověděl s vážností melancholickou:

"Milý příteli, neboť chci vás takto nazývati, Azaléa neb Aléa, jak ji nazýváte, objevila se jednoho večera u prostřed Paříže, jako květinka, která vypučí náhle u prostřed pouště. Odkud přišla, to nikdo neví a ona také nikomu neřekla. Nalezla pro sebe dobře upravený hôtel v hoření části elysejských polí, připravenou komnatu, skříň s nejvzácnějšími drahokamy a skvostné látky, jako pro dceru královu. Provázel ji muž — již stařec. — Je to otec její? — Není! — Milenec? tím méně! — Jest tak poddajný jako správce a přece zachvěje se ona často pod tíží zraku jeho, ona, jejíž oko umí čarovati a podmaňovati! Od té doby uplynuly dvě leta. — V tom čase byla Aléa milována ba zbožňována; ale v celé Paříži není muže, jenž by chlubiti se mohl pozváním k dostaveníčku.

"Ani vy ne?" ptal se sir Archibald úsměšně.

"Ani já ne, ač mám k ní každé chvíle volného přístupu."

"Ale odkud přišla tato žena?"

"Již jsem řekl: to nikdo neví."

"Je Pařížanka, Rusanka či Švedka?"

"Mluví všecky řeči stejně čistě, miluje hudbu, maluje a je právě tak duševně vzdělána, jako fysicky dokonalá postava."

"Jak jste ji byl představen?"

Představil jsem se jí sám, spatřiv ji dříve v italské opeře. — Poprvé, když jsem k ní přišel, pravila mi: nemilujte mně, neboť přináším neštěstí!"

"Není možno!" — usmál se sir Archibald.

"Je bohata? — její spůsob života prozrazuje dámu, uvyklou bráti ze zásob nevyčerpatelných."

"Je toto příčinou, proč sám si přejete býti bohatým?"

"Zajisté, abych si ji vzíti mohl."

"To jest...nechám-li vám k tomu dosti času."

Raymond pozoroval svého průvodce při záři poslední svítilny; byli již na konci ulice a dávno již minuli Chateau rouge.

"Milý pane!" řekl Raymond, "slova Aléy opět mi připadají: "přináším neštěstí!" — Možno že pravdu dí; možno že již první záblesk jitra najde mne co mrtvolu a v tomto okamžiku proniká duši moji prazvláštní předtucha."

"Ach!" zvolal Angličan.

"Nemám žádného ponětí o svém skončení, znám ale konec váš."

Angličan se zachvěl.

"Nejen mně přinese Aléa neštěstí!"

"Ale též mně? je-li pravda!"

"Ano!"

"A kterak asi zhynu, jestli mne nezabijete?" ptal se sir Archibald posud ještě klidně a uštěpačně.

"Vím jen jednu věc, aneb spíše domnívám se tak: vy zemřete smrtí přehroznou."

Sir Archibald nemohl zatajiti pohyb zděšení.

Výraz s jakým Raymond mluvil, značil hluboké přesvědčení.

"Jelikož nyní již počal jste ukájeti zvědavost moji" pokračoval Angličan, snad také dokončíte, je-li pravda?

"Jak to myslíte?"

"Abyste vysvětlil mi svá tajuplná slova, vztahující se k onomu pokladu, kterýž hledati jste vyšel."

"Ó, ó milý barone! Jste příliš zvědavým!"

"Přiznávám se."

Raymond podíval se na hodinky, byla jedna s půlnoci.

"Mezi druhou a třetí hodinou mám vstoupiti do studně," pravil.

"Máte-li tolik času, chci vám vyprávěti něco, co vás ještě větším naplní podivením, než povídka o Aléi."

Kráčeli dále.

Byli právě u prostřed polí, ale světlo měsíce prodralo se hustou mlhou a pomohlo jim, nalézti cestu.

"Jest to tamhle," ukazoval Raymond, vztáhnuv ruku.

Ukazoval na osamělý dům na druhém konci Buttes Montmartre.

Blátivá pěšina vedla k domu až k polospadlé zdi a roztrhlinou ve zdi až do dvora.

Raymond se shýbl a rozeznal na zemi čerstvé šlápěje. Dům byl pustý, jak byl předpověděl. Nádvoří bylo travou porostlé. U prostřed něho nacházela se studně s rumpálem. Z tohoto rumpálu viselo dolů lano, na němž bylo upevněno veliké vědro.

"Tuto jest!" řekl Raymond.

Sehnul se přes ohlubeň a silně zahvízdl.

Pak čekal a naslouchal do studně.

"Ještě nic!" řekl.

A obrátiv se k sir Archibaldu, jenž ho provázel, pravil k němu: "Mám vám nyní vysvětlit, jak může býti poklad na dně studny?"

"Jsem dychtiv," odpověděl sir Archibald.

A oba sedli na pokraj studně.

Studně byla tmavá a nemohli zrakem rozeznati hloubku její.

"Dejte mi ohně," řekl Raymond, vyňav cigaru z tobolky.

Angličan podal mu svoji, která již do tří čtvrtin byla shořelá.

"A nyní poslyšte!" řekl Raymond.

III.

"Především vězte, milý barone, že — jak mne tu vidíte — hrdinu boulevardů a člena klubu, jsem přece posledním prorokem dávno zaniklého náboženství."

"Jste blázen!" přerušil ho sir Archibald.

"Mýlíte se. Hned se přesvědčíte. Slyšel jste kdy o svobodných zednících?"

"Slyšel."

"Nebude vám tedy divno vypravování mé o tajném sbratření, jehož zakladately a vůdci moji předkové byli."

"Můj drahý", řekl sir Archibald, což tu pod širým nebem na místě odlehlém na pokraji této studně, musel bych sebrati všecku svoji nenávisť k vám, která mi proudí v žilách od té doby, co Aléu miluji, abych nebyl nucen protříti si oči a přesvědčiti se, zdali skutečně bdím.

"Zajisté bdíte! Slyšte jen dále."

A Raymond pokračoval: "dříve než k tajuplné stránce svého vypravování přikročím, chci Vám vypravěti, jak jsem to všecko sám zvěděl, co Vám chci pověděti."

Matka moje zemřela hned po porodu mém ve starém jednom zámku krajiny Auvergneské. Když mi byly tři leta, padl můj otec, důstojník jízdy francouzské, v souboji.

Stal jsem se tedy sirotkem dříve, než jsem to útlým rozumem mohl chápati. Vychování moje svěřeno bylo po rodinné poradě jedné staré tetě mé matky a muži, který zastával jaksi úřad správce, Jacques se jmenoval; muž tento byl již při letech, když se můj otec narodil.

Bylo mi sedmnáct let, když mi zemřela teta.

Prohlásili mne plnoletým i stal jsem se pánem svého jmění. Měl jsem asi dvakrát stotisíc franků ročních důchodů.

Vychován jsa v Paříži, vpravil jsem se záhy v život marnotratný a nešetřil jsem jmění, ani zdraví tím méně srdce svého.

Jednoho dne vstoupil starý Jacques ke mně do pokoje a pravil: "pane vikomte, bude Vám již brzo pět a dvacet let a rok 186* se blíží."

"Co dále? co znamenají tvoje slova?" ptal jsem se udiven.

"Byl jste příliš mlád, když Váš otec umíral a nemohl Vás zasvětiti do svého tajemství."

"Tajemství? jaké tajemství?" tázal jsem se dychtivě.

"Tajemství pergaménu. Byl jsem při poslední chvíli jeho; měl ještě dosti síly a paměti, aby mi svěřil potřebná vysvětlení."

"Tajemství a pergamén?" volal jsem v rostoucím podivení.

"Zde jest!"

A Jacques položil přede mne listinu ne z pergaménu ale ze zažloutlé kůry stromu papírového, pokryté tajemnými mně neznámými tahy cizího písma.

V jednom cípu listiny té byla ještě tajemnější pečeť, v níž jednorožec a půlměsíc byly vyryty.

"Co znamená toto červené písmo?" ptal jsem se Jacquesa.

"Pane můj," odpověděl Jacques, "nerozumím tomu více než vy. Všecko, co vím, jest, že Vám mohu opakovati poslední slova vašeho otce."

"Jaká to slova?"

Otec váš řekl: "až bude syn můj stár pět a dvacet roků, odevzdáš jemu tento pergamén. Nikdo v Evropě není s to rozluštiti jej. Ale nechť jde do Marseille a dá se na první loď, která vypluje do Syrie; vystoupiv nechť se odebéře na Libanon a zaklepe na dveře kláštera. Tam ať mluví s převorem a ukáže jemu listinu. Jen tamní převor dovede mu jí vysvětliti."

K tomu doložil ještě Váš otec: "Tento list obsahuje veliké tajemství, a knížecí jmění by s ním bylo ztraceno."

"Toto jest vše, co Vám mohu říci pane vikomte." Tak dokončil starý Jacques.

Později ještě se zmínil: "odpusťte, ještě jsem něco zapomněl. Roku 186* v den 17. listopadu má se Vám v pergaménu tom slíbené jmění vydati — jak Váš otec pravil."

"Vždyť je dnes právě 17. listopadu 186*" vskočil mu do řeči sir Archibald.

Raymond kývnutím hlavy přisvědčil a pokračoval: "utratil jsem právě dvě třetiny svého jmění, když jsem poslední svoji známost milostnou přetrhl a neměl jsem v Paříži co dělati. Dobrodružství to mne lákalo. Sebral jsem asi dvacet tisíc franků, prodal jsem koně, propustil sloužící, rozloučil se s Jacquesem a odcestoval. Již dávno bylo mé přání, podívati se na východ.

Za tři dni byl jsem již na moři a ve třech měsících jel jsem již na malém arabském koni po strmých výšinách Libánu směrem k veliké bílé budově, která jako orlí hnízdo z výšin skal libánských mi vstříc se leskla.

Dva Beduini mne provázeli.

Slunce právě zapadalo, když jsem zaklepal na bránu kláštera. Postaral jsem se o to, abych na klobouk svůj mohl připnouti bílý kříž, nezbytného znamení, chtěli jsem se dostati k převorovi. Mnich, který měl stráž, ptal se mne, dříve než mne vpustil, čeho si žádám. Odpověděl jsem, že chci mluviti s hlavou bratrstva. Řekli mi, že převor po západu slunce žádného cizince k sobě nepřipustí, to že je jejich hodina modlení, po kteréž záležitostí tohoto světa si více nevšímají. Přece však svolil, abych v klášteře směl nocovati.

Uvedli mne do cely a podali mi večeři. Byl jsem velmi umdlen, a vzdor pochopitelnému svému nepokoji a tužbě, abych seznal obsah tajuplného pergaménu, usnul jsem brzo a tvrdě.

Slunce bylo již vysoko, když jsem se probudil.

Mnich, s kterým jsem večer mluvil, přišel ke mně a svěstoval mi: "oblečte se a pojďte se mnou, převor vás očekává".

Několik minut na to, byl jsem uveden k tomuto hodnostáři církve, který jest tolik co biskup. — Byl to stařec, jenž mi se zdál býti stáří přes sto let, měl tak bílý vous a byl tak hubený.

Po výměně několika pozdravů a poklon, ptal se mně, čeho si přeji.

Ukázal jsem mu pergamén.

Ihned počal se třásti, díval se na mne se zvědavostí a úctou, a pravil. "Učinil jste dobře, že jste sem přišel. Jsem poslední, který znám toto tajuplné písmo; můj konec již blízek jest a po mně nebyl by nikdo s to, podati Vám klíč k tomuto tajemství."

"Ale teď odpustíte," pravil Raymond, přerušuje své vypravování, "chci přece zvěděti, zdaž mne očekávají."

A nakloniv se přes ohlubeň studny, zahvízdnul znovu do hloubky.

Zase žádná odpověď.

"Povězte mi konec této divné historie" usiloval sir Archibald, jehož zvědavost v nejvyšším stupni byla napnuta.

"Poslyšte!" začal opět Raymond.

A pokračoval znovu.

IV.

"Starý maronitský kněz tento počal čísti rukopis listiny a čím dále v čtení přicházel, tím více měnil se výraz jeho tváře.

Spolu bylo chování se jeho ke mně, čím dál tím uctivější.

"Od koho dostal jste tento rukopis?" ptal se posléze.

"Od svého otce".

"Který jej opět od svého otce obdržel?" je-liž pravda?"

"Nejspíše!"

Stařec pozoroval mne bedlivě a pravil: "ano! Vy jste ten muž, jehož po tolik let již očekáváme."

"A přece nejsem starší než pět a dvacet let."

"Čekáme již po čtveru století na Vás."

Nemohl jsem zatajiti pohnutí nejvyššího podivení, uchopil mne za ruku a pravil: "pojďte!"

"Kam mne povedete?"

"Zvíte již, pojďte jen?"

Odešli jsme z cely a prošedše několik chodeb dostali jsme se ku schodům točitým, po nichž jsme vešli do vysoké věže.

Věž tuto, která se asi na tisíc stop vypínala nad klášter, pozoroval jsem již z moře. Bílá, čtverhranná a velikolepá vystupovala ve svých obrysech z tmavých skal k nebi. Z jejího vrchole rovného vlál prapor, jehož barvy smyly deště a paprsky sluneční.

Jen jediný převor tohoto kláštera měl právo vystoupiti na tuto výši věže.

Též měl klíč od schodů této věže vždy na svém pasu zavěšený, a mnichové, kteří chodili dole po chodbách, vidouce ho bráti klíč ten do ruky, byli plni udivení.

Když stařec ten otevřel dvéře ku schodům, řekl: "je to zajisté již naposledy, co kráčím po těchto schodech, je jich tři sta a dvacet.

Přece však kráčel na své stáří dosti lehkým krokem zhůru. Šel jsem za ním; čím výše jsme přicházeli, tím krásnější byl pohled otvory věžními. Když jsme vystoupili na střechu plochou, zůstal jsem krásou výhlídky zaslepen státi. Zdálo se mi, jako bychom byli nebi blíže než zemi a jakoby vesmír ležel u mých nohou.

"Popatřte kolem sebe!" pravil mnich.

Na západě leskly se posud obláčky od vzešlého slunce a bylo viděti v jejich mlze hnědé rysy nějaké skály.

"Totě ostrov Cypr" — pravil mnich. "Odtud můžete přehlédnouti celou říši těch, jichž jste posledním potomkem."

"Kde jsem tedy?" tázal jsem se.

Převor neodpovídal na otázku tuto, ale pokračoval: "popatřte kolem sebe! tu na východě jest údolí Bebra, zříceniny města slunečního a Damašku, a za nimi žlutý písek pouště. — Obraťte se k straně polední a spatříte vyšiny galilejské a na severu pohoří Tauru."

Vše, co mi ukazoval, bylo zahaleno lehkou mlhou, kterou časem prorážely paprsky slunce.

"Vše to náleželo jemu!" opakoval kmet.

"Ale komu jen?" tázal jsem se po druhé.

"Vašemu praotci. Jak se jmenujete?"

"Raymond."

"Máte přece ještě jiné jméno?"

"Raymond, vicomt Mahédin."

"Tak to jest," pravil, "jméno Vaše se pofrančilo, jindy psávalo se "Ma Eddin."

A při rostoucím mém podivení pravil: "Přeložím Vám ten rukopis. Sepsán řečí novodrusskou, posvátnou to mystickou řečí, kteréž dnes již v celém orientu mimo mně žádný nerozumí, a kterou jediný jen člověk na západě zná."

Až my dva jednou oči zavřeme, zmizí pak každá stopa této řeči, nebudete stopovati sám díla i myšlenky o Ma-Eddinovy, neboť památné knihy neopustí pak nikdy svoji jeskyni, do které byly ukryty.

Pozoroval jsem starce v řeči jeho, a ptal jsem se sám sebe, zdaž je při smyslech. Ale spůsob, jakým mi četl rukopis, zbavil mne vší pochyby, že jej doslovně překládá.

Obsah této listiny s [illegible]ru byl, milý barone, následující: R. 1460 byly tytéž poměry na Libanu jako dnes. Dva sobě nepřízniví kmenové, Drusové a Maroniští obývali pohoří to, stále mezi sebou válčili, kterýžto boj na život a smrt se vlekl již po celá staletí.

Maroniští ctili Krista, Drusové věřili a věří podnes v Mahomeda. Ale náboženství jejich liší se od vyznání islamu. Mají mysteriesní zvyky, zvláštní články víry a jsou na více sekt rozděleni.

Z těchto náboženských sekt měla se vyvinouti politická.

Hlava této sekty byl Ma-Eddin a byl — jak se zdá — můj praotec.

Jaký byl jeho pravý cíl, toposud nevím a zvím to snad v příští hodině.

Sir Archibald opět přerušil Raymonda.

"Jak? Neřekl vám to převor kláštera libanského?"

"Neřekl, neboť to sám nevěděl."

"Což rukopis se o tom nezmiňoval?"

Rukopis byl po obou stranách pokrytý tím tajuplným písmem, které starý mnich zcela plynně četl. Ale to právě je komické. Prvá strana obsahovala úplně nesrozumitelnou zprávu; byl to, jak převor pravil, návod, co poslední majitel toho papíru činiti má."

Druhá strana však byla pouze polovička jakéhos na větší blaně psaného spisu a obsahovala tedy úryvkovité frase, k jichž srozumění nezbytná byla potřeba, porovnati je s druhou polovicí listiny, která se nacházela v rukou onoho člověka na západě, o němž mnich pravil, že též řeči této rozumí.

"Zvláštní je to zajisté!" podotknul sir Archibald.

Asi následující byl obsah první strany: Ma.Eddin založil politickou stranu, kterěž dal jméno Akreb-Bidel."

Bylo to v čas dobytí Cařibradu od Turků. — Turci byli barbaři.

Sedm let po dobytí města toho, t. j. r. 1460 byli Ma-Eddin a sekta jeho pronásledováni jako divá zvěř, a krutý boj vzňal se mezi ním a novými vládci východu.

Důkaz, že sekta tato nebyla pouze náboženská, jest, že i křesťané k ní náleželi.

Jednoho dne vstoupil Ma-Eddin v Sv. Jean d'Acre s chotí — měl jen jednu ženu — a dítětem, tehdáž asi desítiletým, se svými žáky a služebníky na loď.

"Kam plouli?"

Nikdo to nevěděl.

Ale za dvacet let po jeho odplutí, když na Libanu o něm více nemluvili, přišel ze západu muž, který pravil: "neočekávejte více Ma-Eddina, jest mrtev, ale učení jeho vzejde s jedním dnem, byť i za dlouhý čas, a opanuje celý svět."

Tento muž přišel do téhož kláštera Maronitů, v kterém i já jsem byl, a od těch dob, neboť on ustanovil dlouhou lhůtu znovuzrození víry Ma-Eddinovy, přenášela se tajemná jejich řeč z pokolení na pokolení.

Vždy znal ji pouze jeden.

Když sestárnul, vyučoval jiného mnicha v tajemných těch znameních, a ten musel jemu přísahati, že vědu tu zase nástupci nějakému odevzdá.

S převorem, s kterým jsem mluvil, mělo tajemství to se uložiti do hrobu, neboť jak pravil, je čas znovuzrození víry této blízký a kdybych nebyl se objevil, snad by již rod Ma-Eddinův více neexistoval.

Po druhé zarazil se Raymond. Zdálo se mu, jakoby byl slyšel z hloubi studně silné zahvízdnutí.

Mezi tím, co se dolů nahýbal, naslouchaje, vytáhl sir Archibald hodinky a řekl: "mýlíte se, zbývá Vám ještě nejméně půl hodiny času."

A Raymond vypravoval dále.

V.

Ma-Eddin byl tedy mrtev.

"Ano, ale jakou smrtí sešel?"

Muž, který se vrátil na Libanon, nepověděl to, a žádný z mnichů, kteří dědili po něm známosť té řeči, se toho nedozvěděl.

Poslední, k němuž jsem se sám obrátil, taktéž to nevěděl.

"Abyste osud svého praotce znal," odpověděl mi, "potřebujete obě polovice papírové listiny srovnati spolu, pak zajisté zvíte, kde se slíbený váš poklad nalezá a jaký byl vlastně účel Ma-Eddinův."

"Nutno tedy, abych se vrátil do Evropy."

"Na každý spůsob."

"A kde naleznu druhý ten list papírový?"

"Poslyšte," řekl mnich; jako zde ve zdech kláštera našeho se udržela tato řeč, tak se udržela i v Evropě a myslím, že jsem Vám již řekl — že se nachází tam rodina, ve které se mysteriésní tato beceda s otce na syna vždy přenáší — kde se rodina tato nachází, okamžitě mi známo není, zvím to však v krátké době tří měsíců."

"Proč tato lhůta?" tázal jsem se.

"Poslyšte!" odpověděl; "den Ma-Eddinem ustanovený jest 17. listopad 186... máme právě počátek února. V oné zvěsti, která se nám zachovala, praví se, že na tři měsíce před dobou ustanovenou muž východu a muž západu se spojí.

Neobjeví-li se muž východu potomek Ma-Eddinův, považuje se potomstvo Ma-Eddinovo za vymřelé."

Pak rozejdou se muž východu a muž západu a zapřisáhnou se, že vezmou tajemství mystické řeči té s sebou do hrobu."

"Kdybych byl tedy nepřišel?..."

"Byly by zvěsti Ma-Eddinovy zmizely ze světa."

"A poklady, které zanechal?"...

Nikdo by byl nezvěděl, kde se nacházejí, ani my ne, poněvadž, abychom to zvěděli, zapotřebí jest, aby oba listy papírové se spolu porovnaly."

"Nuže!" pravil jsem s úsměvem, "ani řeč, ani poklady ni cíl Ma-Eddinův nesmí zahynouti!"

Pozoroval mne opět napnutě a řekl na to:

Jste mlád a zdáte se vášnivým ...kdož ví? snad vyplní se ještě sen Ma-Eddinův. Učení jeho setřese se sebe prach věků a povstane snád tím jasnější a mocnější.

Raymond ustal opět ve svém vypravování.

"Přiznávám se Vám, milý Archibalde, že jsem se cítil po těch deset minut zcela jiným člověkem, než jsem byl dříve. Tento starý mnich, který mi odkryl můj tajemný původ, to nebe východu nad hlavou mojí, toto velkolepé jeviště hor a dolin, lesknoucích se bílých měst s pouští a mořem v pozadí, vše to mi působilo závrať, oslňovalo můj zrak a rozněcovalo mou krev.

Považoval jsem se skutečně v tom okamžiku za člověka, který k velikým činům je ustanoven, za proroka jakéhos, jehož po věky již očekávají a jehož čas konečně se dostavil!"

Zvolal jsem také: "jsem syn Ma-Eddinův — cítím to, a co rozkázal on, vše věrně vyplním!"

"Dobře", pravil mnich.

A položiv svadlé ruce na čelo mé, řekl: "Synu Ma-Eddinův, žehnám tobě!"

Na to opustili jsme nástřeší věže a vrátili se do cely.

Zde opět ke mně promluvil: "jaké město v Evropě obýváte?"

"Paříž."

"Navraťte se tedy do Paříže. Očekávejte: v prvních dnech listopadu dostanete na poště francouzskou řečí psaný list s adresou: "M. E." Tento list oznámí Vám, kam se 12. listopadu máte odebrati."

Ještě téhož večera opustil jsem klášter, provázen jsa žehnáním a blahopřáním starého převora, kterého sotva kdy více spatřím a vstoupil jsem pak v Alexandrii na loď. Na Maltě přála tomu náhoda, že jsme se na téže lodi setkali, pane Archibalde."

"Ano," řekl Angličan, a "kdybyste byl Azaléy nezastihl aneb kdyby jste ji byl nespatřil, mohli jsme býti posud přátely."

Raymond se zachvěl.

Poslední slova Angličana přivedla jej na zvláštní jejich dnešní setkání a připomněla mu smrt, jakou mu tento bývalý přítel ustanovil.

(Pokračování.)

Jezero gmundenské.

Nákres D. Malleckého.

Jezero gmudenské! Kolik milých, tklivých vzpomínek nosí se ze zasmušilé mysli mé při jmenu tohoto ohromného smaragdu, zasazeného v okruží alpského horstva. — Než jak chudé to, chtít zobraziti nehybným lepokamem nejkrásnější jezero rakouské, — chtít mrtvé milenčino oko, z něhož zeje prázdnota skelná, přirovnati k zářícímu jejímu zraku, dokud hluboko v něm ještě láska, něha, tajuplně byly dřímaly.

A v toto oko tajuplně panenské přírody září na březích jezera gmundenského.

S hory "kalvarské" od Gmundenu rozhledni se: zčeřená zeleň na dvě hodiny s délí před tebou, k jihozápadu se vlní, až tam, co Traunkirchen na vodě plouti se zdá, v západ zahýbajíc, zraku uniká.

V té zelené hloubi pak a vůkol obraz života, kreslený rysy tak půvabnými a osvěžený hrou střídavého světla a stínu v tak bezvadné harmonii, že nesnadno mysliti si rozkošnější krajinky horské.

Po břehu severním volnější prostor ponechala příroda,—snad že ustanovila kdysi lučnaté stráně ku hrám těch ztublých dětí — chlumků, roztroušených mezi jasnou zelení, na něž od západu zasmušilá rodina starých s temným, do černa úbočím, a čely svraštělými v němém zadumání shlíží. — Zdá se, jakoby patřily spíše na břeh protější kdež jakýs tah strnulosti v popředí vyniká. Polo na skále, polo ve vlnách obráží se tu bílé domky, tulící se k nohoum velikána Traunsteina, v jehož hrbolovitém profilu marně jsem hledal podobu Ludvíka XVI., kterouž mu kdosi přisoudil. — Převážen nad vodu, rád by shladil vyprahlé témě, marně však, jenom stín nevlídného čela měří hlubinu. Než i to závidí mu Vysoký Kogl, sám odstrčen dále k jihu od krásného břehu a příhledných vln....

A nyní kdybych mohl slovy rozděliti po této holé črtě směsici barev: na jezeře odstíny zeleně, temnější, čím dále od břehu, na [illegible] krnělému kosodřeví, a sladké výdechy travin a koření — kdyby více to dalo se vdechnouti v tyto mrtvé řádky — snad cítili byste, jak je člověku na březích jezera gmundenského. — —

V té nejlepší náladě putovali jsme s přítelem od Gmundenu k západu. — V levo zůstal nám zámeček Ort, jenž postaven v jezeře, mostem 200' dlouhým s pevninou souvisí, a v pravo Altmunster, nejstarší to kostelík celého okolí, provedený v slohu staroitalském. — Tu a tam zabělela se u stezky villa s [illegible] blavinkou v otevřeném okně na záblesku ranního slunce — za hustým, živým plotem, po němž úponkovitý zvonek své bílé květy rozvěsil, vítaly nás švitor a cvrlikání opeřených koncertníků; závodili v harmonické modulaci s otřepanou operní arií, jež doznívala až sem z gmundenské esplanady. — každý kvítek dýchal libostí horského jitra.

A obraz za obrazem se míhá: břehy celé jezero a hory za ním před tebou leží, břehy kmeny háje a sadů, jimiž stezka vede, probleskuje jen pláň vodní jako oko dívčí temnými řasami. — —

Usedli jsme v hlubokém háji na břehu. — Bylo zde tišeji než dále po jezeru, tak tiše, že slyšeli jsme suchý šumot křidélek vážky, poletující nad vodním rákosím. — Nebyli jsme dlouho sami; v pravo za hájem vyšla holka s uzlem trávy, jejž dle zvyku horalů nesla na hlavě; skoro celá skrývala se pod sluným břemenem, však přece vykračovala si, jakoby měla křídla té vážky. Na břehu odhodila uzel a pěkné prostovlasé čelo vypnulo se jako lilije laně. —

Pozorovala stín, jehož tupý úhel ukazoval k polednímu, a černé její oko se zachmuřilo.

"Alexi, Alexi", volala netrpělivě.

Když nikdo se neozýval, usedla do trávy a přimhouřivši oči jako v polosnění, zpívala čistým, zvučným hlasem:

"Často se můj holoubek
přes jezero vrací;
musím jednou za ním plout,
kde as pírka ztrácí!"

Rozmarný úsměv pohrával si na rtech holčiných, když dokončila jednoduchou svoji píseň.

"Po čertech opatrná musí býti ta holka," šeptal mi přítel, "myslím, že brzy přistřihne holoubkovi tulácká křídla."

Politoval jsem ho také v osobě čiperného mladíka, jenž právě s člunem ku břehu se lopotil.

"A Františko, ty již čekáš?" volal z daleka na holku, vzdorně naň hledící.

"Byl's zase na alpě, a na mne nemyslíš", řekla žárlivě.

"Jen považ, Rezce zašla nejtučnější straka nad prohlubeň u jezera, — však víš, tam co leckterý kus již zahynul, plakala a nemohl jsem se na to dívat, abych jí nepomohl, zahnati brav na horu k pramenu."

"Vím to, vím, zaháníš tam častěji sám straku, abys mohl za svou službu pak Rezku—"

"Líbati jako tebe, drahoušku", dokončil vesele Alex a přivinul žárlivou dívku ve své náruč.

Byl to chytrý hoch; důkladnou hubičkou odvedl s úst jejích toliko třaskavé látky, že když jí pomohl ještě břímě v člunu uložiti, nebylo již zmínky po uhoření.

"Musím jednou za ním plout, kde as pírka ztrácí!" broukli jsme putujíce dále ku Traunkirchenu.

Nečetné střechy obrážejí se na zeleném úpatí "hory kalvarské", na jejímž výběžku, v jezero sáhajícím, skrovný kostelík stojí: tak jeví se na první pohled malý, za to však polohou svojí tím roztomilejší městys.

Nápadný klid zarazí tě; — hosté lázeňští a cizinci potulují se buď po stráních aneb peskují mrzuté veslaře na jezeru, ta nedochůdčata pak, co kolem cesty pitomě se šklebí, nastrkují mrzácké ruce po almužně.

Nesnesitelné vedro polední zahnalo nás na stinný pavlán služného hostince, kdež nalezli jsme shromážděnu lázeňskou společnost. — Znáte ji? — V pravo sívá hubené, vytáhlé chlapisko, osvědčujíc lepší tón tím, že záda obrací se k rozkošnému panoramu tím okázaleji, čím hlasitější jest obdiv příchozích cizinců; v levo sedí [illegible] soutlá matrona, jejíž předkové sedávali v Egyptě nad plnými hrnci a najídali se masa do sytosti, a rozděluje všetečným klukům skrovný úděl moučného jídla, v pozadí pak vypravuje chvástavý hejsek několika dámám, jak nasadil včera život kdesi na horách, aby přinesl své dulcinee poslední kvítek odkvétajících alpských růží; hrozně se však durdí, když vtipkující soused prozradil na něj, že koupil celou kytici od horala za dva krejcary.

V tak duchaplné směsici nebylo se do večera, až by dusné parno přešlo, vyžaduje hodný stupeň duševní lhostejnosti, jíž se nám pohříchu nedostávalo.—Dali jsme se raději na další cestu k Ebensee.

Temnomodré mráčky vlekly se pomalu od západu, provázeny žhavým dechem líného větříku, hory vystupovaly v popředí a unavenost jevila se v celé přírodě až do toho hmyzu, jenž hověl si v kalíšcích květových.

"Dnes nebude z vycházky nic, nechcete-li se dáti bídně propírat," volal na nás starý pán, jenž [illegible] někud z lovu. Nedali jsme se mýlit; nebe bylo ještě nejvíce jasné, a zdálo se nám zcela možným ještě před bouří urazit slabou tu míli cesty do Ebensee.

"Nevím, půjde-li to," řekl nedůvěřivě, uslyšev o našem záměru, "než se nadějete, můžete býti v tom nejhorším a pak nebezpečno na úpatí hor, s nichž s bystřinou kameny se řítí."

Poděkovali jsme za napomenutí.

"Nezapomeňte tedy alespoň držet se více k jezeru, a dorazíte-li ještě v čas k ochranným střechám, nebo k příkopu františko-josefskému, zůstaňte tam nějakou hodinu v bezpečnosti."

Měl pravdu. — Neuplynulo ještě čtvrt hodiny. Přes západní temena přehnal se černý mrak, druhý, třetí ... mžikem rozletí se v neprohledný šedý háv, jenž [illegible] zadutím vichru hlubokého skleslo na mrtvá obočí. — V hlubinách vody to zahřmělo a prudký vír vyštval z nich pobouřené vlny. Ještě okamžik, a těžké kapky zmnožily se v lijavec sešlíci vody.

"Mohli jsme poslechnout", mrzutě zabručel přítel.

"Voda neškodí", — těšil jsem jej na oko lhostejně, ačkoli s toužebností pátral můj zrak po nějakém útulku.

Štěstí mi přálo. Nad cestou v kotlině zabíhající hlouběji do stráně zahlédl jsem střechu chatrče.

"Popřejte nám přístřeší, než bouře přejde", žádali jsme ženu, jež udiveně na nás pohlížela, když vrazili jsme do úzkých dveří.

"Na vejděte do přístěnku, aby vám křičeli ti caparti," vybídla vlídně, ukazujíc na buclaté kluky, schovávající se za [illegible].

V druhé jizbě vyřezával mladý horal dřevěné vojáčky, jež starý svalovitý ještě muž natíral na modro.

"Pravda, hodná to zase psina venku, a nebude před večerem lépe," přisvědčil starý, rozvěšuje naše kabáty po hřídle nad kamny připevněném.

"Z daleka?"

"Z daleka, z Čech."

"Hm, byl jsem mladý chlapík, když táhli jsme vaší zemí k Lipsku", pokýval hlavou.

"Náš tatík je poněkud zvědavý", omlouval [illegible] hovorného starce.

"Neškodí nic, jest to choroba stáří."

"Podívej se na jezero, Poldíku", zvolal pojednou, otíraje postříkané tabulky v nízkém okénku.

"Myslíte onen člun?"

"Člun, arci že člun," přisvědčil starý, "ou ke břehu se tak snadno nedostane."

V skutku míhal se kolísající obrys lodice v šedé spousti [illegible] vody, jež vysoko vystřikovala zpět od povrchu jezera, a někdy zmizel docela. Nebylo divu, zuřivý vichr smýkal křiž na křiž proudy lijavce, bubnujícího o prkenou střechu chaty, již obklopoval chvílemi neprůzračnou sítí roztříštěných kapek.

"Toť Alex, čertův kluk!" zabručel u okna horal, nespouštěje oka s jezera.

Než jsme se nadáli, stál náš dopolední známý ve světnici. Voda s něho crčela, čtverácký však výraz s obličeje nespláchla.

"Kam mne až vlny vyšplouchly", smál se podávaje našim hostitelům ruce, "však to dnes také [illegible]."

"Jen dej pozor, ať ti podruhé nepřijde taková plavba draho; znáš jezero, a letos nemá ještě své oběti."

"Když jsem slíbil Rezce, že k večeru přijdu nahoru k salaši" omlouval se Alex.

"A cos dělal za vodou?"

"Musil jsem převézt Františku". Při těchto slovech zamhoural potutelně očima a zahleděv nás za kamny, zarazil se.

"Nelekej se, bouře je sem zahnala jako tebe," představoval nás horal výrostkovi.

"Rytíře jsi neviděl?"

"Bůh uchovej", zaleknával se Alex; "na vodě tak nevolno, když to v ní hučí, že neodváží se člověk ani v pravo, ani v levo do vln pohlédět, byť by si byl kolikrát přál poznat jej."

(Pokračování bud.)

NEPŘÍTEL NEMOCÍ

ZHOUBCE vší BOLESTI

u člověka a zvířete

jest slavný starý

MUSTANG

LINIMENT,

KTERÝŽ PO 40 LET V UŽÍVÁNÍ JEST.

NENÍ RÁNY KTEROU BY NEHOJIL, NENÍ OCHROMENÍ JEŽ BY NEVYLÉČIL, NENÍ BOLESTI, JAKÉŽ PODLÉHÁ TĚLO LIDSKÉ, NEB TĚLO KONĚ A NEB JAKÉHOKOLIV DOMÁCÍHO ZVÍŘETE, ABY JI NEZAPUDIL. LÁHEV STOJÍCÍ 25c., 50c., neb $1.00, ČASTO ZACHOVALA ŽIVOT LIDSKÝ A NAVRÁTILA ŽIVOT A SÍLU MNOHÉMU CENNÉMU KONI.

Kde jsou [illegible]

Hambursko-americká paroplavební společnost.

Hamburg-Amerikanische Packetfahrt-Actien-Gesellschaft.

PŘÍMÁ POŠTOVNÍ PAROPLAVBA mezi Hamburkem a N. Yorkem

[illegible]

Lodě vypraví se pravidelně:

z HAMBURKU do NEW YORKU každou středu

— a —

z N. YORKU do HAMBURKU každý čtvrtek.

[illegible]

Přeplavní ceny:

Z Hamburku do New Yorku I. kajuta $120 zlata, II. kaj. $72 zlata, mezipalubí $32 papír.

Z New Yorku do Hamburku: I. kaj. $100 zlata, II. kaj. $60 zl. mezipalubí $30 v papírech.

Děti od 1—10 roků platí polovičku. Kojenci z Hamburku do New Yorku $2 zlata.

V Hamburku podá bližší zprávu generální jednatel:

AUGUST BOLTEN

Wm. Miller's Nachfolger

33-34 Admiralitätsstr.

[illegible] JOSEFA PASTORA.

V New Yorku podají bližší zprávu generální jednatelové:

KUNHARDT & CO.,
61 Broad Str., N. Y.

C. B. RICHARD & BOAS,
61 Broadway N. Y.

[illegible]

Chicago a Northwes'r draha,

oblíbená cesta z

OMAHA

do

CHICAGO A NA VÝCHOD!

A TA

jediná přímá cesta do

Waterloo, Fort Dodge, Dubuque, La Crosse, Prairie Du Chien, Winona, St. Paul, Duluth, Janesville, Kenosha, Green Bay, Racine, Steven's Point, Watertown, Oshkosh, Fond Du Lac, Madison a Milwaukee.

[illegible] OMAHA A CHICAGO

[illegible]

denní i spací vozy.

[illegible]

HLAVNÍ PŘÍPOJENÍ.

V Missouri Valley Junction do Sioux City, Yankton a do všech měst na cestě k Sioux City a Pacific railroad.

V Grand Junction do Fort Dodge, Des Moines, Ottawa a Keokuk.

V Marshall do St. Paul, Minneapolis, Duluth a všech míst severozápadních.

V Cedar Rapids do Waterloo, Cedar Falls, Charles City, Burlington a St. Louis.

V Clinton do Dubuque, Dunleith, Prairie Du Chien, LaCrosse a ku všem místům na drahách Chicago, Clinton, Dubuque, Chicago, Dubuque a Minnesota.

V Fulton do Freeport, Racine, Milwaukee a ku všem jiným místům ve Wisconsinu.

V Chicago se všemi drahami z Chicago jdoucími.

Lístky přímé

[illegible]

W. H. Stennett, Gen'l Passenger Ag't. — M. Hughitt, Gen. Sup't.

N. Trissel, Ticket Ag't, Omaha. — G. C. Eddy, Gen'l Ag't, Omaha.

J. H. Mountain, — N. Haight, [illegible]

Chicago, Rock Island a Pacific dráha.

The Great Central Route

VELKÁ ÚSTŘEDNÍ CESTA

z

OMAHA DO CHICAGO A NA VÝCHOD,

Via Des Moines, Davenport and Rock Island.

[illegible]

Dva vlaky zvláštní

[illegible]

Lístky vezkrz k dostání ve všech vých. městech po [illegible]

A. M. Smith, — H. Riddle, [illegible]